ſanud, ja on nähha, et keik 6 puud, iggaüks 3 perret andwad, ſeſt et temma keik nenda olli teinud, kuida ſe ramat tedda öppetab.

Nenda wöiksin ma mitto ſadda wigga ülles luggeda, mis mo omma ſilm on näinud, agga ruum on wägga nap. Sedda keige ſuremat kahjo teeb, tallo rahwa ſeas, ſe häbbematta ebbauſk, mis neid ſaggedaste üsna paljaks riſub; agga kelleſt ſurem hulk lahti ei lasſe.

Ärka ülles, kes ſa maggad
Ebba-uſſo koorma al!
Miks ſa temma peäle taggad?
Waimus on jo Jummalal:
Sulle anda, ſinnult wötta,
Temma jure palwes tötta!

Jätta kurjuſt, nöua head,
Siis ſo käsſi hästi käib,
Kui ſa ebba-usko pead,
Mis ſe ſulle anda woib!
Se jo wiib, oh uſſo mind,
Iggaweste hukka ſind!!

Rahhuta meel.

Innimenne! ſinno ſuggo,
Polle keige loma ſeaſt,
Mitte rahhul, kui ſo luggo
Nenda ei käi öige heaſt:
Ikka ſa kül tahhad ſada,
Agga ühti ärra anda.

Ei ſo tahtmiſt ükſki täida,
Kui ſa ſaad, ſiis tahhad weel,
Rahho-meelt ei ſa näita,
Ahneſt libbab ſinno keel;
Silmad neelwad emalt jo:
„Tulle meile, mulle to!“ —

Taewa kõrgus, Ma laius,
Kui ka merre süggawus,
Nelaks ſinno ahnus, maius;
Seſt keik nende warrandus,
Weel ei täidaks ſinno tahtmiſt,
Armastakſid ſeäl weel petmiſt.

Sul on Ma, mis wilja kannab
Millal tännad ſelle eeſt,